Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 10. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – EEK un Turcijas asociācijas līgums – Lēmums Nr. 1/80 – 13. pants – "Atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula – Ģimenes atkalapvienošanās starp laulātajiem – Jauns ierobežojums – Primārs vispārējo interešu apsvērums – Sekmīga integrācija – Migrācijas plūsmu efektīva pārvaldība – Samērīgums

Lietā C-89/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Østre Landsret* (Austrumu reģiona apelācijas tiesa, Dānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 24. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 8. februārī, tiesvedībā

A

pret

Udlændinge- og Integrationsministeriet,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], A. Ross [*A. Rosas*] un M. Safjans [*M. Safjan*],

ģenerāladvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretāre: R. Šereša [*R. Şereş*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 13. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– A vārdā – *T. Ryhl* un *C. Friis Bach Ryhl*, *advokater*,

– Dānijas valdības vārdā – *J. Nymann-Lindegren* un *M. Wolff*, pārstāvji, kuriem palīdz *R. Holdgaard*, *advokat*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Van Hoof* un *D. Martin*, kā arī *L. Grønfeldt*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 14. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – dāņu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Asociācijas padomes Lēmuma Nr. 1/80 par asociācijas izveidi (1980. gada 19. septembris) (turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 1/80") 13. pantu. Asociācijas padome tika izveidota ar Nolīgumu, ar kuru izveido asociāciju starp Eiropas Ekonomikas kopienu un Turciju, kuru 1963. gada 12. septembrī Ankarā parakstīja Turcijas Republika, no vienas puses, kā arī EEK dalībvalstis un Kopiena, no otras puses, un kurš Kopienas vārdā tika noslēgts, apstiprināts un ratificēts ar Padomes 1963. gada 23. decembra Lēmumu 64/732/EEK (OV 1964, 217, 3685. lpp.; turpmāk tekstā – "Asociācijas līgums").

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp A un *Udlændinge- og Integrationsministeriet* (Ārvalstnieku un integrācijas ministrija), agrāk – *Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration* (Bēgļu, imigrantu un integrācijas ministrija), par pēdējās minētās noraidījumu attiecībā uz viņa pieteikumu saņemt uzturēšanās atļauju Dānijā ģimenes atkalapvienošanās nolūkā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Asociācijas nolīgums

3 No Asociācijas nolīguma 2. panta 1. punkta izriet, ka tā mērķis ir veicināt līgumslēdzēju pušu savstarpējo tirdzniecības un ekonomisko attiecību nostiprināšanu un līdzsvaru, pilnībā ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt Turcijas ekonomikas paātrinātu attīstību un paaugstināt Turcijas tautas nodarbinātības līmeni un dzīves apstākļus.

4 Atbilstoši Asociācijas nolīguma 12. pantam "līgumslēdzējas puses vienojas iedvesmoties no [EKL 39., 40. un 41. panta], lai pakāpeniski savā starpā ieviestu darba ņēmēju brīvu pārvietošanos".

Lēmums Nr. 1/80

5 Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā ir noteikts:

"Kopienas dalībvalstis un Turcija nedrīkst ieviest jaunus ierobežojumus attiecībā uz to darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu pieejas darbam nosacījumiem, kuri to teritorijā likumīgi uzturas un strādā."

6 Atbilstoši šī lēmuma 14. punktam:

"1. Šīs sadaļas noteikumi ir piemērojami, ievērojot ierobežojumus, kas pamatoti ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības un veselības aizsardzības apsvērumiem.

2. Tie neskar tiesības un pienākumus, kas izriet no valstu tiesību aktiem vai divpusējiem līgumiem starp Turciju un Kopienas dalībvalstīm, kuros to valstspiederīgajiem ir paredzēts labvēlīgāks regulējums."

Dānijas tiesības

7 Saskaņā ar *Udlændingeloven* (Likums par ārvalstniekiem) pamatlietā piemērojamajā redakcijā 9. pantu:

"1. Pēc pieteikuma iesniegšanas uzturēšanās atļauju var izsniegt:

1) ikvienam ārvalstniekam, kas vecāks par 24 gadiem, kas dzīvo laulībā vai ilgstošā kopdzīvē ar personu, kuras patstāvīgā dzīvesvieta ir Dānijā un kura arī ir vecāka par 24 gadiem:

[..]

d) kuram ir pastāvīgas uzturēšanās atļauja Dānijā ilgāk nekā trīs gadus,

[..]

7. Ja vien nav īpašu iemeslu, kas saistīti it īpaši ar ģimenes mājsaimniecības vienotību, uzturēšanās atļauju [..] saskaņā ar 1. punkta 1. apakšpunkta b)–d) punktu var izsniegt tikai, ja laulāto vai dzīvesbiedru piesaiste Dānijai ir lielāka nekā citai valstij. [..]"

8 Iesniedzējtiesa uzskata, ka no Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punkta sagatavošanas darbiem izriet, ka, novērtējot jautājumu, vai laulāto vai dzīvesbiedru piesaiste Dānijai ir lielāka nekā citai valstij, kompetentajām valsts iestādēm ir jāņem vērā visi to rīcībā nodotie elementi.

9 Minētajām iestādēm ir jālīdzsvaro personas, kas vēlas atkalapvienoties, piesaiste Dānijai, no vienas puses, un tā laulātā vai dzīvesbiedra piesaiste viņa izcelsmes valstij, no otras puses. Tām arī jāņem vērā piesaiste, kas personai, kura vēlas atkalapvienoties, ir viņa laulātā izcelsmes valstij.

10 It īpaši kompetentajām valsts iestādēm ir jāņem vērā laulāto uzturēšanās to attiecīgajās izcelsmes valstīs ilgums un raksturs, laulāto ģimenes saites ar Dāniju salīdzinājumā ar tādām pašām saitēm ar personas, kas vēlas atkalapvienoties, laulātā izcelsmes valsti, laulātā valodu zināšanas vai pēdējo minēto izglītības un profesionālā piesaiste Dānijai vai citai valstij.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 Prasītāja pamatlietā A ir Turcijas pilsone, dzimusi Turcijā, kas 1983. gada 24. maijā apprecējās ar B, kurš arī ir Turcijas pilsonis. Pārim ir četri bērni, kas piedzima Turcijā, pirms 1998. gada 24. jūnijā pāris izšķīrās.

12 1999. gada 7. janvārī B apprecējās ar Vācijas valstspiederīgo, kas dzīvoja Dānijā. Kā Savienības pilsoņa laulātais B saņēma uzturēšanās atļauju Dānijā no 1999. gada 6. jūlija. 2006. gada 27. aprīlī viņam tika izsniegta pastāvīgas uzturēšanās atļauja atbilstoši Dānijas tiesību normām, ar kurām ir transponēta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp., un labojumi – OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.).

13 Četriem bērniem, kas bija piedzimuši A un B laulībā, atkalapvienošanās ar B nolūkā tika piešķirtas uzturēšanās atļaujas Dānijā.

14 2009. gada 25. jūnijā tika šķirta B un viņa laulātās, Vācijas pilsones, laulība. Pēc tam 2009. gada 28. augustā Dānijā B no jauna apprecējās ar A. 2009. gada 3. septembrī A iesniedza *Udlændingestyrelsen* (Imigrācijas aģentūra), agrāk *Udlændingeservice* (Imigrācijas dienests), uzturēšanās atļaujas Dānijā pieteikumu, pamatojoties uz savu laulību ar B, kas ir darba ņēmējs šajā dalībvalstī.

15 Ar 2010. gada 26. maija lēmumu Dānijas Imigrācijas aģentūra noraidīja šo pieteikumu saskaņā ar Likuma par ārvalstniekiem 9. panta normām.

16 Ar 2010. gada 30. septembra lēmumu Ārvalstnieku un integrācijas ministrija noraidīja A iesniegto pārsūdzību par 2010. gada 26. maija lēmumu, pamatojot ar to, ka A un B neesot izpildījuši Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punktā paredzētos nosacījumus. Šī ministrija uzskata, ka piesaiste, ko A un B saglabāja Turcijai, bija lielāka nekā piesaiste Dānijai.

17 It īpaši Ārvalstnieku un integrācijas ministrija tostarp norādīja, ka A un B ir dzimuši Turcijā, tajā ir uzauguši un tajā apmeklēja skolu. Viņiem arī bija ilga ģimenes dzīve šajā trešajā valstī, un šajā laikposmā viņiem piedzima četri bērni.

18 2014. gada 10. martā A cēla *Retten i Aalborg* (Ālborgas rajona tiesa, Dānija) prasību atcelt Ārvalstnieku un integrācijas ministrijas 2010. gada 30. septembra lēmumu, lūdzot vēlreiz izskatīt viņas pieteikumu par ģimenes atkalapvienošanos. Lieta tika pārsūtīta *Københavns Byret* (Kopenhāgenas pilsētas tiesa, Dānija) 2014. gada 26. maijā. 2016. gada 14. decembrī pēdējā minētā tiesa nosūtīja lietu *Østre Landsret* (Austrumu reģiona apelācijas tiesa, Dānija), jo saskaņā ar valsts tiesībām pirmās instances tiesa var nosūtīt apelācijas tiesai lietas, kurās ir izvirzīti jautājumi par principiem, lai tā lemtu pirmajā instancē.

19 Iesniedzējtiesa būtībā uzskata, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums ir "jauns ierobežojums" Lēmuma Nr. 1/80 13. panta izpratnē. Tomēr tā norāda, ka Tiesa jau ir nospriedusi it īpaši lietā, kurā ir taisīts 2016. gada 12. aprīļa spriedums *Genc* (C-561/14, EU:C:2016:247), ka "jauni ierobežojumi" šīs tiesību normas izpratnē var tikt pamatoti ar tādiem vispārējo interešu apsvērumiem kā mērķis garantēt trešo valstu valstspiederīgo sekmīgu integrāciju uzņemošajā dalībvalstī ar nosacījumu, ka tie ir piemēroti likumīgā mērķa īstenošanai un nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo.

20 Šādos apstākļos iesniedzējtiesa būtībā šaubās par jautājumu, vai pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums, ko ir ieviesušas kompetentās iestādes, ir samērīgs ar tā mērķi.

21 Šādos apstākļos *Østre Landsret* (Austrumu reģiona apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Ja ir ieviesti "jauni ierobežojumi" attiecībā uz ģimenes atkalapvienošanos starp laulātajiem, kas *prima facie* pārkāpj Lēmuma Nr. 1/80 13. pantu, un šādi ierobežojumi ir attaisnoti, balstoties uz "veiksmīgas integrācijas" apsvērumu, kas atzīts 2016. gada 12. aprīļa spriedumā lietā *Genc* (C-561/14, EU:C:2016:247) un 2014. gada 10. jūlija spriedumā lietā *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066), vai tāda tiesību norma kā [Likuma par ārvalstniekiem] 9. panta 7. punkts – saskaņā ar kuru tostarp vispārējs nosacījums personas, kura ir trešās valsts valstspiederīgais un kurai ir uzturēšanās atļauja Dānijā, ģimenes atkalapvienošanās nolūkā ar šādas personas laulāto ir tāds, ka pāra piesaiste Dānijai ir lielāka nekā Turcijai, – ir uzskatāma par "attaisnotu ar primāru vispārējo interešu apsvērumu, kas ir piemērots, lai nodrošinātu likumīgā mērķa īstenošanu, un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai"?

2) Ja atbilde pirmo jautājumu ir apstiprinoša un piesaistes prasība tiek uzskatīta par piemērotu integrācijas mērķa sasniegšanas nodrošināšanai, vai ir iespējams, nepārkāpjot ierobežojumu pārbaudi un samērīguma prasību:
   [a)] piemērot praksi, saskaņā ar kuru, ja laulātais ar uzturēšanās atļauju dalībvalstī (persona, kas vēlas atkalapvienoties) pirmo reizi tajā ieradies 12 vai 13 gadu vecumā vai vēlāk, izvērtējot personas, kas vēlas atkalapvienoties, piesaisti dalībvalstij, būtiska nozīme tiek pievērsta šādiem jautājumiem: vai personai ir

   – bijis apmēram divpadsmit gadu ilgs likumīgas uzturēšanās periods dalībvalstī;

   – vai ir bijis uzturēšanās periods un stabila darba vieta dalībvalstī ar būtisku saskari un komunikāciju ar kolēģiem un jebkuriem klientiem dalībvalsts valodā, kas ir turpinājies bez būtiskiem pārtraukumiem vismaz četrus līdz piecus gadus;

   – vai ir bijis uzturēšanās periods un stabila darba vieta bez būtiskas saskares un komunikācijas ar kolēģiem un klientiem dalībvalsts valodā, kas ir turpinājies bez būtiskiem pārtraukumiem vismaz septiņus līdz astoņus gadus;

   [b)] piemērot praksi, saskaņā ar kuru pret piesaistes prasības izpildi liecina tas, ka persona, kas vēlas atkalapvienoties, ir uzturējusi būtisku piesaisti savai izcelsmes valstij, dodoties biežās vai ilgtermiņa vizītēs uz izcelsmes valsti, savukārt, piešķirot atļauju, īstermiņa brīvdienas vai uzturēšanās saistībā ar izglītību netiek ņemtas vērā;
   [c)] piemērot praksi, saskaņā ar kuru pret piesaistes prasības izpildi ļoti būtiski liecina tā sauktā "precējies, šķīries un atkārtoti salaulājies" situācija?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

22 Uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Lēmuma Nr. 1/80 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts pasākums, kurš ģimenes atkalapvienošanās nolūkā starp Turcijas darba ņēmēju, kas likumīgi dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, un viņa laulāto paredz nosacījumu, ka viņu piesaiste šai dalībvalstij ir lielāka nekā trešajai valstij, ir "jauns ierobežojums" šīs tiesību normas izpratnē un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai šāds pasākums var tikt attaisnots ar mērķi nodrošināt trešo valstu valstspiederīgo sekmīgu integrāciju attiecīgajā dalībvalstī.

23 Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā paredzētā "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula vispārīgi aizliedz veikt jebkādu jaunu valsts pasākumu, kura mērķis vai sekas būtu tādas, ka Turcijas valstspiederīgā iespēja izmantot darba ņēmēju brīvu pārvietošanos valsts teritorijā tiktu pakārtota nosacījumiem, kas ir ierobežojošāki par tiem, kuri bija piemērojami laikā, kad attiecīgajā dalībvalstī stājās spēkā minētais lēmums (spriedums, 2017. gada 29. marts, *Tekdemir*, C-652/15, EU:C:2017:239, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 Šajā gadījumā ir skaidrs, ka pamatlietā aplūkotais valsts pasākums, tas ir, Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punkts, tika ieviests pēc datuma, kad Dānijā stājās spēkā Lēmums Nr. 1/80, un ka tas ģimenes atkalapvienošanās jomā pastiprināja pirmās ieceļošanas Dānijas teritorijā nosacījumus attiecībā uz Turcijas valstspiederīgo laulātajiem, kas likumīgi dzīvo šajā dalībvalstī salīdzinājumā ar tiem, kas bija piemērojami laikā, kad minētajā dalībvalstī stājās spēkā Lēmums Nr. 1/80.

25 Turklāt no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka B ir Turcijas darba ņēmējs, kas strādā Dānijā, un ka viņa laulātā A vēlas viņam pievienoties šajā dalībvalstī. Kā būtībā izriet no šī sprieduma 15. un 16. punkta, kompetentās valsts iestādes ir noraidījušas A iesniegto ģimenes atkalapvienošanās pieteikumu, pamatojoties uz Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punktu.

26 Tā kā B, Turcijas darba ņēmēja, kas ir likumīgi integrējies Dānijas darba tirgū, situācija attiecas uz ekonomisko brīvību, šajā gadījumā darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, jāuzskata, ka šāda situācija ietilpst Lēmuma Nr. 1/80 13. panta piemērošanas jomā (spriedums, 2016. gada 12. aprīlis, *Genc*, C-561/14, EU:C:2016:247, 36. punkts).

27 Līdz ar to, lai noskaidrotu, vai saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā paredzēto *atturēšanās no jebkādas darbības* klauzulu ir jāatsakās piemērot tāds valsts pasākums kā tas, kas ir aplūkots pamatlietā, ja izrādās, ka tas var ietekmēt viņa brīvību šajā dalībvalstī strādāt algotu darbu, ir jāņem vērā tikai situācija, kādā ir Turcijas izcelsmes darba ņēmējs, kurš dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, šajā gadījumā – B (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 12. aprīlis, *Genc*, C-561/14, EU:C:2016:247, 37. punkts).

28 Šādos apstākļos jāatgādina, ka tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā attiecīgajā dalībvalstī likumīgi dzīvojošu Turcijas izcelsmes darba ņēmēju ģimenes atkalapvienošanās nosacījumi ir pastiprināti salīdzinājumā ar nosacījumiem, kas bija piemērojami laikā, kad šajā dalībvalstī stājās spēkā Lēmums Nr. 1/80, šā lēmuma 13. panta izpratnē ir "jauns ierobežojums" šo Turcijas izcelsmes darba ņēmēju iespējai izmantot darba ņēmēju tiesības brīvi pārvietoties minētajā dalībvalstī (spriedums, 2018. gada 7. augusts, *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Tādējādi tas tā ir tāpēc, ka Turcijas valstspiederīgā lēmums apmesties dalībvalstī, lai tur strādātu, var tikt negatīvi ietekmēts, ja šīs valsts tiesību akti padara sarežģītu vai neiespējamu ģimenes atkalapvienošanos tādējādi, ka minētajam valstspiederīgajam attiecīgajā situācijā var būt jāizvēlas starp darbību attiecīgajā dalībvalstī un viņa ģimenes dzīvi Turcijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 7. augusts, *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 61. un 62. punkts).

30 Šajā gadījumā pamatlietā aplūkotais valsts pasākums, kas pastiprina Turcijas valstspiederīgā, kas ir likumīgs darba ņēmējs Dānijas darba tirgū, laulātā ieceļošanas nosacījumus, ģimenes atkalapvienošanās nolūkā, kā ģenerāladvokāts norāda secinājumu 15. punktā, ir B kā darba ņēmēja brīvas pārvietošanās īstenošanas "jauns ierobežojums" Lēmuma Nr. 1/80 13. panta izpratnē.

31 Kā izriet no Tiesas judikatūras, ierobežojums, kura mērķis vai sekas ir ierobežojošāku nosacījumu noteikšana Turcijas pilsoņiem darba ņēmēju brīvas pārvietošanās valsts teritorijā tiesību izmantošanai nekā tie, kas bija piemērojami Lēmuma Nr. 1/80 spēkā stāšanās datumā, ir aizliegts, izņemot, ja tas ietilpst šī lēmuma 14. pantā minētajos ierobežojumos vai tas ir attaisnots ar primāru vispārējo interešu apsvērumu, vai arī ir piemērots, lai nodrošinātu likumīgā mērķa īstenošanu, un nepārsniedz to, kas nepieciešams tā sasniegšanai (spriedums, 2018. gada 7. augusts, *Yön*, C-123/17, EU:C:2018:632, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Šajā ziņā ir skaidrs, ka pamatlietā aplūkotais valsts pasākums neietilpst Lēmuma Nr. 1/80 14. punktā norādītajos ierobežojumos.

33 Iesniedzējtiesa norāda, ka Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punkta mērķis ir nodrošināt trešo valstu valstspiederīgo sekmīgu integrāciju Dānijā. Dānijas valdība uzskata, ka pamatlietā aplūkotā valsts pasākuma mērķis arī ir efektīva migrācijas plūsmas pārvaldība.

34 Pirmkārt, attiecībā uz mērķi nodrošināt sekmīgu integrāciju Tiesa jau ir nospriedusi, ka šāds mērķis, ievērojot nozīmi, kāda Savienības tiesībās tiek piešķirta integrācijas pasākumiem, var būt primārs vispārējo interešu apsvērums Lēmuma Nr. 1/80 13. panta izpratnē (spriedums, 2016. gada 12. aprīlis, *Genc*, C-561/14, EU:C:2016:247, 55. un 56. punkts).

35 Tādējādi ir jāpārbauda, vai Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punkts, kurā Turcijas darba ņēmēja, kas likumīgi dzīvo Dānijā, atkalapvienošanās nolūkā ar viņa laulāto, ir paredzēts nosacījums, ka viņu piesaiste šai dalībvalstij ir lielāka nekā trešajai valstij, var nodrošināt mērķa sasniegšanu un nepārsniedz tā sasniegšanai nepieciešamo.

36 Šajā ziņā attiecībā uz pamatlietā aplūkojamā valsts pasākuma piemērotību, lai garantētu mērķa sasniegšanu, jākonstatē, ka saskaņā ar minēto pasākumu Turcijas darba ņēmēja, kas likumīgi dzīvo šajā dalībvalstī, laulātā sekmīga integrācija Dānijā nevar tikt nodrošināta, ja viņu piesaiste trešajai valstij ir lielāka nekā Dānijai.

37 Tā kā saiknes, ko ar trešo valsti uztur gan laulātais, kas jau atrodas Dānijas teritorijā, gan prasītāja pamatlietā, tikai nedaudz ietekmē pēdējās minētās iespēju tikt sekmīgi integrētai šajā dalībvalstī, uzturēšanās atļaujas pieteikuma ģimenes atkalapvienošanās nolūkā pārbaudes stadijā pamatlietā aplūkotais valsts pasākums neļauj konstatēt, ka pieteicēja sekmīga integrācija Dānijā nevarētu tikt nodrošināta.

38 Kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 31. punktā, minētais pasākums neļauj novērtēt Turcijas izcelsmes darba ņēmēja, kas legāli dzīvo Dānijā, laulātā vai pāra, ko viņš veido ar minēto darba ņēmēju šajā dalībvalstī, integrācijas izredzes.

39 Šajā gadījumā no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka kompetentās valsts iestādes uzskatīja, ka B saglabāja ciešākas saiknes ar Turciju nekā ar Dāniju. Jākonstatē, ka B ir Turcijas darba ņēmējs, kas ir likumīgi integrējies Dānijas darba tirgū un kas kopā ar saviem bērniem likumīgi dzīvo šajā dalībvalstī vairākus gadus. No minētā izriet, ka Turcijas valstspiederīgā saiknes ar tā izcelsmes valsti nevar ierobežot pēdējā minētā integrācijas izredzes, jo attiecības ar šo valsti un ar uzņēmēju dalībvalsti viena otru neizslēdz.

40 Turklāt Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punktā nav paredzēts neviens integrācijas pasākums, kas varētu uzlabot Turcijas darba ņēmēja, kurš likumīgi dzīvo Dānijā, laulātā, kas vēlas ar to atkalapvienoties šajā dalībvalstī, integrācijas izredzes.

41 Otrkārt, no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka kompetento valsts iestāžu vērtējums attiecībā uz Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 7. punktā paredzēto nosacījumu ir balstīts uz izkaisītiem un neprecīziem kritērijiem, kas rada atšķirīgu un neparedzamu praksi, neievērojot tiesiskās noteiktības principu.

42 No minētā izriet, ka pamatlietā aplūkotais valsts pasākums nav piemērots, lai nodrošinātu mērķa sasniegšanu – nodrošināt trešo valstu valstspiederīgo sekmīgu integrāciju Dānijā.

43 Otrkārt, attiecībā uz Dānijas valdības norādīto mērķi, kas saistīts ar efektīvu migrācijas plūsmas pārvaldību, Tiesa jau ir nospriedusi, ka šāds mērķis var būt primārs vispārējo interešu apsvērums, kas var attaisnot jaunu ierobežojumu Lēmuma Nr. 1/80 13. panta izpratnē (spriedums, 2017. gada 29. marts, *Tekdemir*, C-652/15, EU:C:2017:239, 39. punkts).

44 Tomēr minētā valdība rakstveida apsvērumos ir precizējusi, ka pamatlietā aplūkotais valsts pasākums var nodrošināt mērķi, kas ir vērsts uz efektīvu migrācijas plūsmas pārvaldību, jo tas ļauj attiecināt ģimenes atkalapvienošanos starp laulātajiem tikai uz gadījumiem, kad uzturēšanās atļaujas pieteicēja integrācijas iespēja Dānijā būtu lielāka.

45 Kā izriet no šī sprieduma 37. un 38. punkta, minētais pasākums neļauj novērtēt uzturēšanās atļaujas ģimenes apvienošanās nolūkā Dānijā pieteicēja integrācijas izredzes.

46 Šādos apstākļos pamatlietā aplūkotais pasākums nav piemērots, lai nodrošinātu mērķa īstenošanu, kas ir efektīva migrācijas plūsmas pārvaldība.

47 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Lēmuma Nr. 1/80 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts pasākums, kurš Turcijas darba ņēmēja, kas likumīgi dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, un viņa laulātās ģimenes atkalapvienošanās nolūkā paredz nosacījumu, ka viņu piesaiste šai dalībvalstij ir lielāka nekā trešajai valstij, ir "jauns ierobežojums" šīs tiesību normas izpratnē. Šāds ierobežojums nav attaisnots.

Par otro jautājumu

48 Ņemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1980. gada 19. septembra Lēmuma Nr. 1/80 par asociācijas izveidi, kuru pieņēmusi Asociācijas padome, kas izveidota saskaņā ar Līgumu, ar kuru tiek izveidota asociācija starp Eiropas Ekonomikas kopienu un Turciju, kuru 1963. gada 12. septembrī Ankarā parakstīja Turcijas Republika, no vienas puses, un EEK dalībvalstis un Kopiena, no otras puses, un kurš Kopienas vārdā ir noslēgts un apstiprināts ar Padomes 1963. gada 23. decembra Lēmumu 64/732/EEK, 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts pasākums, kurš Turcijas darba ņēmēja, kas likumīgi dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, un viņa laulātās ģimenes atkalapvienošanās nolūkā paredz nosacījumu, ka viņu piesaiste šai dalībvalstij ir lielāka nekā trešajai valstij, ir "jauns ierobežojums" šīs tiesību normas izpratnē. Šāds ierobežojums nav attaisnots.

[Paraksti]